

written, "Arise, cry out in the night." (Lamentations 2:19) King David, peace be upon him, merited to live in this world and the world to come, only because of this, as it is written, "At midnight I arise to thank You." (Psalms 119:62) Throughout the Zohar, mention is made of the unlimited praiseworthiness of this commandment [of learning Torah at night]. It also causes Divine Inspiration to rest upon a person, as is mentioned there in the portion of *Shemot*.

בְּנִגְדוֹ וּבְחֵיבֵי (איכה ב) קוֹמֵי רַגְלֵי בְּלַיְלָה וְלֹא זָכָה דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְהֵיוֹת חַי וְקַיִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא אֲלֵא עַל זֶה הַדְּבָר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים קיט) חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ וּבְכָל סֵפֶר הַזֶּה־רָה נִתְבְּאָר שֶׁבַח הַמִּצְוָה הַזֹּאת לְאִין קָץ. גַּם מִשְׁרָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל הָאָדָם בְּנִזְכָּר שֶׁם בְּפִרְשַׁת שְׁמוֹת:

Practical Law:

Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 2

(1) All the amounts of the libations that are stated in the book of Ezekiel, the number of sacrifices, and the orders of service that are listed there, all of them are [sacrifices of] inauguration. They do not apply to all generations. Rather, the Prophet commanded and stated how they will be bringing the inaugural sacrifices at the dedication of the altar in the time of the Messiah, when the third Temple will be constructed. (2) Just as the princes of the tribes, at the dedication of the altar, offered things which do not apply to future generations, offering them on the Sabbath, so too, the *Nasi* will bring his dedication offering on the Sabbath in the future, as is set forth there. Likewise, the sacrifices brought in the time of Ezra, by those people who returned from captivity, were inaugural sacrifices and do not apply to future generations. But the things that do apply to future generations are the Biblical commandments, which we have explained as they were transmitted from the mouth of Moshe our teacher; one may not add to, or subtract from them.

הלכה

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ב

א כָּל שִׁיעוּרֵי הַנְּסֻכִּים הָאֲמוּרִים בְּסֵפֶר יְחֻזְקָאֵל וּמִנֵּן אוֹתָן הַקְּרָבָנוֹת וְסִדְרֵי הַעֲבוּדָה הַכְּתוּבִים שֶׁם כָּלֵם מְלוֹאִים הֵם וְאִין נוֹהֲגִין לְדוֹרוֹת אֲלֵא הַנְּבִיא צִוָּה וּפִירֵשׁ כִּי צִדַּר יִהְיוּ מִקְרִיבֵין הַמְּלוֹאִין עִם חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיַמֵּי הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ כְּשִׁיבְנָה בֵּית שְׁלִישִׁי: ב וְכֵשֶׁם שֶׁהַקְּרִיבוּ הַנְּשִׂאִים בְּחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ דְּבָרִים שְׂאִין כְּמוֹתֵן לְדוֹרוֹת וְהַקְּרִיבוּ בְּשַׁבַּת כֶּף הַנְּשִׂאִי מִקְרִיב חֲנֻכָּתוֹ בְּשַׁבַּת לְעֵתִיד כְּאֲשֶׁר מְפֹרֵשׁ שֶׁם וְכֵן קְרָבָנוֹת שֶׁהַקְּרִיבוּ בְּיַמֵּי עֲזָרָא הַבָּאִים מִהַשְּׁבִי מְלוֹאִים הֵיוּ וְאִין נוֹהֲגִין לְדוֹרוֹת אֲבָל דְּבָרִים הַנּוֹהֲגִים לְדוֹרוֹת הֵם דְּבָרֵי תוֹרָה שֶׁפִּירְשְׁנוּ כְּמוֹ שֶׁהֲעֵתִיקוּם מִפִּי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ אִין לְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם וְאִין לְגָרוֹעַ:

SHEMINI FOR WEDNESDAY TORAH

שמיני ליום רביעי תורה

יכין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו דמילוי ו דשם ב"ן לקנות בו הארת נפש משבת הבאה

טז וַיִּקְרַב אֶת־הָעֹלָה וַיַּעֲשֶׂהָ כַּמִּשְׁפָּט: שני טז וַיִּקְרַב יֵת עֲלֶתָא וְעִבְדָּה

(16) And he brought forward the burnt-offering, and serviced it according to the

כְּדָחוּזִי: יו וְקָרַב יָת מִנְחָתָא
וּמִלֵּא יָדִיה מִנֶּה וְאֶסְק עַל
מִדְבַּחָא בַר מַעֲלַת צַפְרָא:
יח וַנִּכַּס יָת תּוֹרָא וְיָת דְּכָרָא
נִכְסַת קוּדְשִׁיא דִּי לְעִמָּא
וְאִמְטִיאוּ בְנֵי אַהֲרֹן יָת דְּמָא
לִיה וּוּרְקִיה עַל מִדְבַּחָא סְחוֹר
סְחוֹר: יט וְיָת תְּרִבִּיא מִן תּוֹרָא
וּמִן דְּכָרָא אֲלִיתָא וְחָפִי גִיָּא
וְכָלִיתָא וְחָצַר כַּבֵּדָא:
כ וְשׁוּיָאוּ יָת תְּרִבִּיא עַל
חֲדוּתָא וְאֶסְק תְּרִבִּיא
לְמִדְבַּחָא: כא וְיָת חֲדוּתָא וְיָת
שׁוֹקָא דִּימִינָא אַרְם אַהֲרֹן

יז וַיִּקְרַב אֶת־הַמִּנְחָה וַיִּמְלֵא כַּפּוֹ מִמֶּנָּה
וַיִּקְטֹר עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִלֶּבֶד עֲלַת הַבֶּקֶר:
יח וַיִּשְׁחַט אֶת־הַשּׁוֹר וְאֶת־הָאֵיל זֶבַח
הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לָעַם וַיִּמְצְאוּ בְנֵי אַהֲרֹן
אֶת־הַדָּם אֲלָיו וַיִּזְרְקוּהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:
יט וְאֶת־הַחֲלָבִים מִן־הַשּׁוֹר וּמִן־הָאֵיל
הָאֵלִיָּה וְהַמִּכְסָּה וְהַפְּלִיָּת וַיִּתֵּרֶת הַכֶּבֶד:
כ וַיִּשִׂימוּ אֶת־הַחֲלָבִים עַל־הַחֲזוֹת וַיִּקְטֹר
הַחֲלָבִים הַמִּזְבֵּחַ: כא וְאֵת הַחֲזוֹת וְאֵת שׁוֹק

law. (17) And he brought forward the meal-offering. He filled his palm with [three fingers-full of] it, and caused it to [go up in] smoke on the altar, after [having sacrificed] the morning burnt-offering. (18) And he slaughtered the ox, and the ram that were the people's peace-offerings. And Aharon's sons presented the blood to him, and he splashed it on the altar, around. (19) And [they also presented] the [sacrificial] fats from the ox and from the ram: The tail, the [fatty] covering, the kidneys and the diaphragm with [part of] the liver. (20) And they placed the [sacrificial] fats on top of the chests, and he caused to [go up in] smoke the [sacrificial] fats on the altar. (21) And Aharon [had

RASHI

רש"י

(16) **And serviced it according to the law** — which is specified regarding a voluntarily donated burnt-offering in [the first chapter of] parshat Vayikra (Beitzah 20a). (17) **וימלא כפו** — [literally, “and he filled his hand.” Here, it] refers to the קמיצה [i.e., the “fistful,” namely, the three fingers-full of meal-offering scooped

(טז) ויעשה כמשפט. המפרש בעולת נדבה ב'ויקרא': (יז) וימלא כפו. היא קמיצה: מלבד עלת הבקר. כל אלה עשה אחר עולת התמיד: (יט) והמכסה. חלב המכסה את הקרב: (כ) וישומו את החלבים על החזות. לאחר התנופה נתנן כהן המניף לכהן אחר להקטירם, נמצאו העליונים למטה:

out in the קמיצה procedure] (Torat Kohanim 9:11). — מלבד עלת הבקר. — [literally, “apart from the morning burnt-offering,” but here meaning: “after the morning burnt-offering.”] Aharon offered up all these sacrifices [only] after [he had offered up the morning] perpetual burnt-offering. (19) **והמכסה** — [literally, “and the covering.” This refers to] the fat which covers the innards. (20) **And they placed the [sacrificial] fats on top of the chests** — After the waving procedure, the priest who has performed the waving, hands the portions over to another priest who will burn them. The result is that the portions which were previously situated on the top, are now on the bottom [due to the priest's inverting all the portions, in order to place them into the receiving hands of the next priest. See Rashi Lev. 7:30, where this is explained] (Menachot 62a).

הַיְמִין הַנְּיָה אֶתֶרֶן תְּנוּפָה לְפָנֵי יְדוּהָ אֲרָמָא קָדָם יי כְּמָא דִּי פְקִיד מִשֶּׁה:
כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה:

already] waved the chests and the right [hind] thigh as a wave-offering before the Lord, as Moshe had commanded.

RASHI

more detail] (*Menachot* 62a).

רש"י

למטה:

PROPHETS II Samuel 6

טז וְהָיָה אֲרוֹן יְדוּהָ אֲרוֹנָא דִּי אֶתָא לְקִרְתָּא דְדָוִד וּמִיכָל בַּת שָׁאוּל אֶסְתְּבִיאת מִן חֶרֶפָא וַחֲזוּת יַת מְלָכָא דְדָוִד מֶרְקֵד וּמִשְׁבַּח קָדָם יי וּבְסִרְתָּ עֲלוּהִי בְלִבָּה: יז וְאִתְיָאוּ יַת אֲרוֹנָא דִּי וְאֶקִּימוּ יִתָּה בְּאֶתְרָהּ בְּגוּ מִשְׁכְּנָא דִּי פֶרַס לָהּ דְדָוִד וְאֶסִּיק דְדָוִד עֲלוֹן קָדָם יי וּנְכַסְתָּ קִדְשֵׁי: יח וְשִׂיצִי דְדָוִד מִלְּאֶסְקָא עֲלֵתָא וּנְכַסְתָּ קִדְשֵׁי וּבְרִידֵי יַת עֲמָא בְּשִׁמָּא דִּי אֶתָּא לְגַבְרָא גְרִיצֵתָא דְלַחִים חֲדָא

נביאים שמואל ב פרק ו
טז וְהָיָה אֲרוֹן יְדוּהָ בָא עִיר דָּוִד וּמִיכָל בַּת־שָׁאוּל נִשְׁקָפָה וּ בְעַד הַחֲלוֹן וַתֵּרָא אֶת־הַמֶּלֶךְ דָּוִד מִפְּנֵי וּמִכְרַכְרַךְ לְפָנֵי יְדוּהָ וַתְּבוֹז לוֹ בְּלִבָּה: יז וַיָּבֹאוּ אֶת־אֲרוֹן יְדוּהָ וַיִּצְגּוּ אֹתוֹ בְּמִקְוָמוֹ בְּתוֹךְ הָאֹהֶל אֲשֶׁר נִטְּהֵלּוּ דָּוִד וַיַּעַל דָּוִד עֲלוֹת לְפָנֵי יְדוּהָ וּשְׁלָמִים: יח וַיְכַל דָּוִד מִהַעֲלוֹת הָעוֹלָה וְהַשְּׁלָמִים וַיְבָרֵךְ אֶת־הָעָם בְּשֵׁם יְדוּהָ צְבָאוֹת: יט וַיַּחֲלֵק לְכָל־הָעָם לְכָל־הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד־אִשָּׁה לְאִישׁ חֶלֶת חֶלֶם אַחַת וְאֶשְׁפָּר אַחַד וְאִשִּׁישָׁה אַחַת דִּי צְבָאוֹת: יט וּפְלִיגִי לְכָל עֲמָא לְכָל הַמוֹנָא דִּישְׂרָאֵל מִגְּבַר וְעַד אֶתָּא לְגַבְרָא גְרִיצֵתָא דְלַחִים חֲדָא

(16) And it was, as the Ark of the Lord came into the city of David, that Michal the daughter of Shaul gazed out the window, and saw King David leaping and dancing before the Lord; and she scoffed him in her heart. (17) And they brought in the Ark of the Lord, and set it in its place — in the midst of the tent that David had pitched for it; and David offered burnt-offerings and peace-offerings before the Lord. (18) And when David had concluded offering the burnt-offering and the peace-offering, he blessed the people in the name of the Lord of Hosts. (19) And he distributed among all the people, among the whole multitude of Israel, both to men and women, to everyone a loaf of bread, and a measure of meat, and a jug of wine. So all the people departed, everyone

RASHI

רש"י

(יז) וַיִּצְגּוּ אֹתוֹ. וַיַּעֲמִידוּ אוֹתוֹ: (יט) וְאֶשְׁפָּר אַחַד. אַחַד מִשְׁשֶׁה בְּפֶרֶ: וְאִשִּׁישָׁה אַחַת. גְּרַבָּא דְחֶמְרָא: אִשִּׁישָׁה אַחַת — means one jug of wine.

אחד מן הרקים — as [if it were written] אחד הרקים (20)

ופלוג חד ומנתא חדא ואול
 כל עמא גבר לביתה: כ ותב
 דוד לברכא ית אנש ביתה
 ונפקת מיכל בת שאול
 לקדמות דוד ואמרת מה
 אתיקר יומא דין מלכא
 דישראל דאתגלי יומא דין
 לעיני אמהות עבדוהי כמא
 דחליץ ומתגלי חד מן
 סריקא: כא ואמר דוד למיכל

וילך כל־העם איש לביתו: כ וישב דוד לברוך
 את־ביתו ותצא מיכל בת־שאול לקראת דוד
 ותאמר מה־נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה
 היום לעיני אמהות עבדיו פהגלות נגלות אחד
 הרקים: כא ויאמר דוד אל־מיכל לפני ידוה אשר
 בחר־בי מאביך ומכל־ביתו לצות אתי נגיד על־
 עם ידוה על־ישראל ושחקתי לפני ידוה:

קדם יי די אתרעי בי מאבוך ומכל ביתה לפקדא יתי למהוי מלכא על עמא דיי על ישראל ושבחית
 קדם יי:

to his house. (20) Then David returned to bless his household. And Michal the daughter of Shaul came out to greet David, and she said, How did the king of Israel do himself honor today, who uncovered himself today in the eyes of the handmaids of his servants, as one of the vain fellows shamelessly uncovers himself! (21) And David said to Michal, Before the Lord, who chose me above your father, and above all his house, to appoint me prince over the people of the Lord, over Israel, before the Lord did I make merry.

RASHI

רש"י

i.e., one of the vain fellows.

(כ) אחד הרקים. כמו אחד מן הרקים:

WRITINGS Proverbs 23

כתובים משלי פרק כג

כב קבל מן אבוך דין ילדך
 ולא תשוט מטול דסיבת
 אמך: כג קושטא קני ולא
 תזבין חכמתא ומרדוּתא
 וביונא: כד מדויך נדויך אבוי
 דצדיקא ומן דמוליד חכימא
 נחדי ביה: כה יחדי אבוך ואמך ותדויך תולדתך: כו הב לי ברך וצינך תנטרי ארחתי: כז מטול

כב שמע לאביך זה ילדך ואל תבוז פי־זקנה אמך:
 כג אמת קנה ואל תמכר חכמה ומוסר ובינה:
 כד גול (קרי גיל) גול (קרי גיל) אבי צדיק יולד
 (קרי יולד) חכם וישמח־ (קרי ישמח) בו: כה ישמח־

(22) Harken to your father who begot you, and despise not your mother when she is old. (23) Buy the truth, and sell it not; also wisdom, and instruction, and understanding. (24) The father of the righteous will greatly rejoice, and he that begets a wise child will have joy from him. (25) Let your father and your mother

RASHI

רש"י

(כג) אמת קנה. למד בשכר: ואל תמכר. אלא

אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ: כִּי תִנְהַבְנִי לְבֶןךָ לִי
 וְעֵינֶיךָ דֹרְכֵי תִרְצָנָה (קרי תִצְרְנָה): כִּי כִּי־שׁוֹחָה
 עֲמֻקָּה זֹנָה וּבְאֵר צָרָה נִכְרִיָּה:
 דְּגוּמְצָא וְנִיתָא וּבִירָא דְעָקָא
 גּוּכְרִיתָא:

be glad, and let she who bore you rejoice. (26) My son, give me your heart, and let your eyes observe my ways. (27) For a harlot is a deep ditch, and an alien woman is a narrow pit.

RASHI

רש"י

מִלְמַד בְּחֻמֵּי: (כו) וּבְאֵר. וּכְמוֹ בְּאֵר צָרָה כִּי נִכְרִיָּה: —
 pay for instruction. **And sell it not** —
 However, teach it for free. (27) **Pit** — Just as
 a narrow pit, so too, is an alien woman.

Mishnah Bava Batra, chapter 6

משנה בבא בתרא פרק ו

(1) If one has sold fruit to another [not specifying whether as food or as seed], and [the buyer] sowed them and they did not grow, even [if they were] flax [which is usually sold as seed,] he is not responsible. [The seller may claim to have sold them as food even in the case of flax.] Rabban Shimon ben Gamliel said, [In a case of] garden seeds which are not eaten [the seller] is responsible. [The entire transaction is invalid, since the purchase had been for seeds, and it has proved to be useless for that purpose.] (2) If one sells produce to another, [the latter] must accept a quarter [of a kav] of refuse for every *se'ah*. [If he sold him] figs, [the buyer] must accept ten [eaten away by] worms, for every hundred. If [he sold] a cellar of wine, he must accept ten [casks of] sour [wine] for every hundred. If [he sold] jugs in Sharon [in the plain], he must accept ten bad jugs [which were not baked properly and, therefore, detract from

רבנו עובדיה מברטנורא

א המוכר פירות. סתם ולא פירש לאכילה או לזריעה: **אפילו זרע פשתן.** דרובא קונים אותו לזריעה. מצי למימר אני לאכילה מכרתיו דאין הולכים בממון אחר הרוב **רשב"ג אומר וכו'.** בגמ' מוקי כולה מנתינתין אליבא דרשב"ג וחסורי מחסרא והכי קתני. אפילו זרע פשתן אינו חייב באחריותו. הא זרעוני גינה שאינן נאכלין חייב באחריותו דברי רשב"ג. שרבן שמעון ב"ג אומר זרעוני גינה שאינן נאכלין חייב באחריותו. דהוי מקח טעות דודאי לזריע' ובניהו: **ב המוכר פירות.** שקנה תבואה מחברו. הלוקח מקבל עליו רובע טנפת לכל סאה. דדרך תבואה בכך ולא יותר: **עשר מתולעות.** אכולות מתולעים לכל מאה. דהיינו א' מעשר **קוססות.** יין רע אם המרתף של חביות גדולות מקבל עליו עשר חביות גדולות ואם המרתף של כדות מקבל עליו י' כדות. ודוקא בשאמר מרתף זה אני מוכר לך ולמקפה כלומר לשום בתוך התבשיל אבל אם אמר מרתף של יין אני מוכר לך למקפה צריך ליתן לו יין שכלו יפה שיין של מקפה צריך שיהיה יפה ומתקיים שאין מסתפקים ממנו אלא מעט מעט. ואם אמר סתם. יין אני מוכר לך. ולא זכר למקפה

the wine stored in them] for every hundred.

(3) If one sells wine to another and afterwards it turned sour, he is not responsible [since at the time of the sale, the wine was in good condition], but if his wine is known to turn sour, the purchase is one based on error [because the seller ought to have informed the buyer that his wine would turn bad and should be used quickly]. If he said to him, "Wine that will keep [as] long [as other good wines,] I [hereby] am selling you," he is responsible [that it last] until *Atzeret* [Shavuot]. And [if he said, "I sell you] old [wine,]" he must supply wine] of the previous year; [If] "very old [wine,]" he must supply wine] of three years' standing.

(4) If one sells an area to another, contracting with him to build a house for him or accepts a contract to build a wedding house for his son [in which to live after the wedding], or a widow house for his daughter, [whose husband died and who returned to her father's home], it is to be built [in the dimensions of no less than] four cubits by six [these are to be the dimensions (if none were specified) which one party can enforce upon the other]. This is the opinion of Rabbi Akiva. Rabbi Yishmael says, This is an ox stall [not a human dwelling, which must be larger]! One who desires to erect an ox stall, is to build [it in the dimensions of not less than] four cubits by six; a small house, six by eight; a big [one], eight by ten; a hall, ten by ten, the height [of any of these, must be] half its length and half its width [if, e.g., the dimensions are four cubits by six, the height must be (4 + 6) divided by half = five cubits; if ten by ten, the height must be (10 + 10) divided by half = ten cubits]. Proof of this is the Temple [for] Rabban Shimon ben Gamliel says, Like the Temple structure [which was forty cubits long, twenty cubits wide and thirty cubits high, i.e., its height equaled half its

למאה: ג המוכר יין לחברו והחמיץ, אינו חייב באחריותו. ואם ידוע שיינו מחמיץ, הרי זה מקח טעות. ואם אמר לו יין מבשם אני מוכר לך, חייב להעמיד לו עד העצרת. וישן, משל אשתקד. ומישן, משל שלש שנים: ד המוכר מקום לחברו לבנות לו בית (וכן המקבל מחברו לבנות לו בית) חתנות לבנו ובית אלמנות לבתו, בונה ארבע אמות על שש, דברי רבי עקיבא. רבי ישמעאל אומר, רפת בקר הוא זה. הרוצה לעשות רפת בקר, בונה ארבע אמות על שש. בית קטן, שש על שמונה גדול, שמונה על עשר. טרקלין, עשר על עשר. רומו כחצי ארכו וכחצי רחבו. ראיה לדבר, (היכל). רבן שמעון בן גמליאל אומר, (הכל) כפגנין היכל:

רבנו עובדיה מברטנורא

נותן לו יין בינוני הנמכר בחנות. ואם אמר מרתף זה אני מוכר לך. ולא הזכיר יין. אפילו כולו חומץ הגיעו: קנקנים בשרון. בארץ המישור: מקבל עליו עשר פוטסאות. שאינן מבושלות כל צרכן. והן שואבות היין ומזיעות אותו ג אינו חייב. המוכר באחריותו. דבשעת מכירה יין הוה. ודוקא שנעשה חומץ בכליו דלוקח דאי בכליו של מוכר מצי אמר ליה הא חמרך והא קנקנך. ולא מצי המוכר אמר ליה למה השהית אותו בקנקנים כל כך. את הוא דאפסדא האיך דמצי א"ל הא מעיקרא הודעתך שלא היה בדעתי להסתפק מן היין אלא מעט מעט: ואם ידוע שיינו מחמיץ. שאינו מתקיים ואיך א"ל דלא בעי ליין אלא למקפה ולהשהותו ליקח ממנו מעט מעט: הרי זה מקח טעות. דהוה ליה לאודועי שאין יינו מתקיים: מבושם. דרכו להתקיים עד העצרת. ומשם ואילך החום מקלקל: וישן. אם מכר לו יין על מנת שהוא ישן. נותן לו מושל אשתקד. מן השנה שעברה הקודמת לזו: ד בית חתנות לבנו. שדרך אדם לעשות לבנו בית כשנשוא אשה: ובית אלמנות לבתו. כשמת בעלה ושבא אל בית אביה אבל בחיי בעלה היא אצל בעלה. שאין דרך חתן לדור עם חמיו: רפת בקר הוא זה. וצריך לעשותו גדול יותר: בית קטן. הפחות שבבתים הוא שש על שמונה. והמוכר מקום לחברו סתם לעשות לו בית. צריך שיהיה שש על שמונה: גדול. ואם פיר' לעשות לו בית גדול: טרקלין. עשוי למושב שרים: רומו כחצי ארכו וכחצי רחבו. אכולהו קאי דהיינו בית קטן רומו שבעה ובבית גדול

length and breadth]. (5) He who owns a cistern within another man's house enters at a time when it is usual for people to go in [i.e., in daytime], and leaves at a time when it is usual for people to leave [i.e., at night]. He must not bring in his beast [through the other's house] to give it drink from his cistern; rather, he must fill [his vessel] and give [the beast] to drink outside. One makes a lock for himself [on the cistern so that the householder does not steal his water], and the other may [also] make for himself a lock [so that the owner of the cistern does not enter his premises when he is not present]. (6) He who has a garden within the

garden of another, may enter when it is usual for people to enter and go out when it is usual for people to go out. He must not bring [any] dealers into it. [The produce of the garden must be carried out to the dealers, so that the dealers who have no right of way, cause no damage to the outer garden by passing through it.] He may not enter [it, for the mere purpose of passing,] from it into another field. The external [field owner] may sow the pathway. [Although he must allow the owner of the inner field the right of passage, the ground remains his own, and he may therefore, use it for sowing.] If a side passage was given to the owner of the inner field with the consent of the two, he may enter whenever he desires and go out whenever he desires, and may [also] bring dealers into it. [Since the path is not in the middle, but at the side of the field, it may be assumed that the owner, who had consented to have the path there, has set it aside to be used solely as a path to the inner field. No restrictions, therefore, are imposed on any of its uses, so long as their object is the gaining of admission to the inner field.] However he may not enter [it, for the mere purpose of passing] from it into another field and neither of them may sow the pathway. (7) One whose field is traversed by a public path and he closed it, substituting [another

ה מי שיש לו בור לפניו מביתו של חברו, נכנס בשעה שדרך בני אדם נכנסין ויוצא בשעה שדרך בני אדם יוצאין, ואינו מכניס בהמתו ומשקה מבורו אלא ממלא ומשקה מבחוץ, וזה עושה לו פותחת וזה עושה לו פותחת: ו מי שיש לו גנה לפניו מגנתו של חברו, נכנס בשעה שדרך בני אדם נכנסים ויוצא בשעה שדרך בני אדם יוצאין, ואינו מכניס לתוכה תגרין, ולא יכנס מתוכה לתוך שדה אחרת, והחיצון זורע את הדרך. נתנו לו דרך מן הצד מדעת שניהם, נכנס בשעה שהוא רוצה ויוצא בשעה שהוא רוצה, ומכניס לתוכה תגרין, ולא יכנס מתוכה לתוך שדה אחרת, וזה וזה אינם רשאים לזרעה: ז מי שהיתה דרך הרבים עוברת

רבנו עובדיה מברטנורא

תשעה וטרקלין עשר: **ראיה לדבר היכל**. שהיה ארכו ארבעים ורחבו עשרים ורומו שלשים שהם חצי ארכו ורחבו: **הכל כבנין היכל**. איכא דאמרי הא דתנן לעיל רומו כחצי ארכו וכחצי רחבו. ראיה לדבר היכל. רשב"ג קתני לה שרשב"ג אומר הכל כבנין היכל. ואיכא דאמרי רשב"ג פליג את"ק ואתמוהי קא מתמה וכי הכל בונים כבנין היכל. אין הדבר תלוי אלא במנהג המדינה: **ה בשעה שבני אדם נכנסים**. ביום ולא שיטריחוהו לעמוד בלילה: **וזה עושה לו פותחת**. שלא יגנוב בעל הבית ממי בורו. ובעל הבית עושה לו פותחת אחרת באותו פתח הפתוח לבור. שלא יוכל לבא לשאוב בלא דעת בעל הבית ולא יבא לעולם בביתו של בעל הבית אלא אם כן ישנו לבעל הבית בביתו. ומשום חשד אשתו תקנו כן: **ו מי שיש לו גינה**. ונתרצה חיצון לתת לפנימי דרך באמצע שדהו ולא יכנס מתוכה. דכיון דמזיקו היזק גדול שעובר באמצע שדהו אנן סהדי דלא נתרצה לו אלא לצורך גינה בלבד ולא שיכנס לצורך תשמיש אחר: **והחיצון זורע**. דכיון דבאמצע שדהו הוא אנן סהדי דלא מחל לו הדרך לגמרי. ושלא יוכל הוא לזרעה: **והחיצון זורע**. דכיון דבאמצע שדהו הוא אנן סהדי דלא מחל לו הדרך לגמרי. ושלא יוכל הוא לזרעה: **זה וזה אינם רשאים**

path] at the side instead, forfeits that which he has given [i.e., the new path becomes public property] and [that which he appropriated as] his, does not pass into his possession [and the public may henceforth claim two paths through the field]. A private path [has the width of] four cubits. [If a private path has been sold in one's field, a width of four cubits must be allowed for the path.] A public road [has a width of] sixteen cubits. The king's highway has no limit [i.e., a king may appropriate any amount of land needed for a path]. The path of a funeral cortege, has no limit. [Those following the bier may tread upon cornfields, if required.] The halting [place where, upon returning from burial, the funeral escort halts; the custom was to halt seven times upon

returning from the funeral;] had, said the Judges of Tzipori, an area of four kav [i.e., 50 by 33 1/3 cubits, an area sufficient for sowing four kav of seed and if one sold a "halting place" it means such an area]. (8) If one sells a plot [of ground] to another as a [family] grave and, likewise, if one accepts [a contract] from another to construct for him a [family] grave, the central space [family graves were constructed in the form of a central cave from which burial chambers opened into the surrounding walls] of the cave must have [an area of] four cubits wide by six long. And eight burial chambers are to open out into it; three [each,] from [the walls on] the sides [the two longer walls], and two [from the wall] in front [i.e., the shorter wall facing the entrance]. The burial chambers must be four cubits in length, seven [handbreadths] in height, and six handbreadths in width [each, a space of one and a half cubit was allowed between each chamber on the side walls and two cubits between the chambers of the front wall]. Rabbi Shimon says, The central space of the cave must contain [an area of] six cubits by eight, and thirteen chambers are to open out into it: four on one side, four on the other; three in front [i.e., the wall facing the entrance], one [on the corner diagonally, across to] the right of the entrance and one on the left. Outside the entrance to the cave, is to be made a courtyard of six [cubits] by six, [which is] the space the bier and those who bury it occupy. Two caves are to be opened out into the courtyard: one, on the one side and one, on the other. Rabbi Shimon says, Four; [one] for [each of] its four

רבנו עובדיה מברטנורא

רשאי לזורעה. דכיון דמן הצד הוא. להילוך גרידא יחדוהו לו: **א** מי שהיתה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו. שהחזיקו רבים לעבור שם לעולם: **ושלו לא הגיעו.** ויש לרבים ב' הדרכים. דקיי"ל מצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו **דרך היחיד.** המוכר לחברו דרך תוך שדהו צריך ליתן לו ד' אמות: **דרך המלך אין לו שעור.** שהמלך פורץ גדר לפניו לעשות לו דרך: **דרך הקבר.** שנושאין המת לקברו **אין לו שעור.** תקנת חכמים היא משום יקרא דמת. ולא שיכולים לפרוץ גדר בדרך המלך אלא שיכולים המלוים את המת לעבור על גבי זרעים ואין צריכים לנטות לכאן ולכאן: **בית**

בתוך שדהו, נטלה ונתן להם מן הצד, מה שנתן נתן ושלו לא הגיעו. דרך היחיד, ארבע אמות. דרך הרבים, שש עשרה אמה. דרך המלך, אין לה שעור. דרך הקבר, אין לה שעור. המעמד, דיני צפורי אמרו, בית ארבעת קבין: ח המוכר מקום לחברו לעשות לו קבר, וכן המקבל מחברו לעשות לו קבר, עושה תוכה של מערה ארבע אמות על שש, ופותח לתוכה שמונה כוכין, שלשה מכאן ושלשה מכאן ושנים מכנגדו, וכוכין ארכן ארבע אמות ורימן שבעה ורחבן ששה. רבי שמעון אומר, עושה תוכה של מערה שש אמות על שמונה, ופותח לתוכה שלשה עשר כוך, ארבעה מכאן וארבעה מכאן ושלשה מכנגדו ואחד מימין הפתח ואחד מן השמאל, ועושה חצר על פי המערה שש על שש כמלא המטה וקובריה, ופותח לתוכה שתי מערות, אחת מכאן ואחת מכאן. רבי שמעון אומר, ארבע

sides. Rabban Shimon ben Gamliel says: All depends on [the quality] of the rock. [If the rock is hard, more burial chambers may be cut, since less space is required for the intervening walls. If, on the other hand, the ground is soft, more space would be required for the walls, and, consequently, the number of chambers would have to be reduced.]

רבנו עובדיה מברטנורא

ארבעת קבין. היא שלשים ושלש אמות וב' טפחים רוחב באורך חמשים אמה. ומקום המעמד הוא שהיו עושים שבעה מעמדות. שבעה מושבות. כשהיו חוזרין מלקבור המת. כנגד שבעה הבלים שבתחלת ספר קהלת: **ה המקבל מחברו.** בקבולת שיחפור לו קבר: **ארבע אמות.** רוחב. **ושש אמות.** באורך: **שמונה כוכין.** שמונה קברים: **שלשה מכאן ושלש מכאן.** לשני צדדין של אורך המערה. ושנים כנגד הנכנס למערה וכל קבר וקבר ארבע אמות אורך. ורוחב ששה טפחים ורום שבעה. נמצא בין כל קבר וקבר שמן הצדדים. אמה ומחצה, ובין השנים שמכנגד. שתי אמות: **הכל לפי הסלע.** אם המקום קשה אין המקבל חייב לחפור אלא שש אמות באורך וארבע ברוחב כדברי ת"ק. ואם המקום רך ותיחות. חייב המקבל לחפור שש על שמונה כדברי רבי שמעון. והלכה כת"ק:

Gemara Bava Batra 98a

גמרא בבא בתרא דף צח.

Rabbi Chiya bar Yosef said, [The condition of] wine depends on its owner's luck [and not upon that of the jugs], for it is said, "Yes, moreover, wine is treacherous [i.e., turns sour] if the man is haughty ..." [a haughty person who boasts of that which he does not possess, is punished measure for measure, by having that which looks like wine, turn into that which, in reality, is vinegar]. (Habakkuk 2:5) Rabbi Mari said, One who is proud is not acceptable even to his own household, for it is said, "A haughty man abides not," (ibid.) this means he abides not [i.e., is not tolerated] in his own abode. Rav Yehudah said in the name

אמר רב חייא בר יוסף חמרא מזלא דמאריה גרים שנאמר (חבקוק ב) ואף כי היין בוגד גבר יהיר וגומר. אמר רב מרי האי מאן דיהיר אפילו אינשי ביתיה לא מיקבל שנאמר (שם) גבר יהיר לא ינוה מאי לא ינוה בנזה שלו. אמר רב יהודה אמר רב כל המתגאה בטלית של תלמידי חכמים ואינו תלמיד חכם אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא פתיב הכא לא ינוה וכתוב התם (שמות טו) אל נוה קדשך. לעשות בית חתנות לבנו וכו' למה לי למתנא בית חתנות לבנו ובית אלמנות לבתו ליתני בית חתנות לבנו ולבתו ובית אלמנות לבנו ולבתו. מלתא אגב ארחה קא משמע לן דלאו דרכא דמתנא למידר בי חמוהי כדכתיב בספר בן סירא הכל

of Rav, Anyone who is not a scholar, and parades in the garb [literally, cloak] of a scholar, is not admitted within the circle of the Holy One, blessed be He; [for] here it is written, "And he abides not," (ibid.) and there it is written, "To your holy abode." (Exodus 15:13) *Neveh*, "habitation," "abode," in Exodus is from the same root as *yinveh*, "abides," in Habakkuk]. Why has it been stated [in the Mishnah, Bava Batra 6:4], "a wedding house for his son or a widow house for his daughter," and not "a wedding house for his son or daughter," or "a widow house for his widowed son or daughter?" [By this the Mishnah] has taught us incidentally that it is not the [proper] way for a son-in-law to live at the house of his father-in-law; as it is written in the book of Ben Sira, "I have weighed all things on the scale and found nothing lighter than bran: lighter than

bran is a son-in-law that lives in the house of his father-in-law; lighter than [such] a son-in-law is a guest [who] brings in [with him another] guest; and lighter than such a guest [is he who] replies before he hears [the question], for it is written, 'He that gives answer before

he hears, it is folly and shame to him!.' (Proverbs 18:13)

זוהר שמיני דף מ"א ע"ב

רבי שמעון אמר כלל כלא כמה דאית עשר בתרין דמהימנותא לעילא כד אית עשר בתרי דהרשי מסאבי לתתא וכל מה די בארעא מנייהו אחידן בסטרא דא ומנייהו אחידן בסטרא אחרא ואי תימא האי ע"ז דשריאי עליה רוח מסאבא לגו לאו הכי דאי רוח מסאבא שריאי ביה אסיר לן למיכל אלא אעברן בגווייהו ויתחזון לקבליהון ולא שריאי לדיירא בהוא דכד אינון שריין רוח אחרא אעבר עליהו ופרישן מנרמייהו ובגין כד אתחזון לקבליהו ומקטרגי בגווייהו ולא שלטי בהו בגרמייהו ועל דא שארי לן למיכל תא חזו בין דאתיין לשלטאה בהו אעבר רוחא חדא זקפן עינין וחמאן רשימיין דלהון ואתפרשן מנייהו אכל אתחזו לקבליהון ולא אסירי לן למיכל בין בבעירי בין בחייוותא בין בעופי בין בגוויי ימא בכלהו אתחזון ימינא ושמאלא (רחמי ודינא) וכל מאן דאתי מסטרא דימינא (מסטרא דרחמי) שארי לן למיכל וכל אינון דאתיין מסטרא דשמאלא (מסטרא דדינא) כלהו אסיר לן למיכל. בגין דדרגא (ס"א דגרמא) דכלהו מסאבא וכלהו מסאבין ורוח מסאבא שריאי בגווייהו ודרי בהו. ועל דא רוחא קדישא דישראל לא יתערב בהו ולא יסתאב בהו בגין דישתכחון קדישין וישתמודעון לעילא ותתא. ופאה חולקיהון דישראל דמלכא קדישא אתרעי בהו ובעי לדבאה להו ולקדשא להו על כלא בגין דאחידן ביה. תא חזו כתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בד אתפאר אי קדשא בריך הוא מתפאר בהו בישראל הוה אתיין לאסתאבא ולא תדבקא בסטרא מסאבא ועל דא כתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תשקצו את נפשותיכם וגומר מאן (דיתבי) דאיהו בדיוקנא דמלכא לא ליבעי ליה לאתפרשא מאורחוי דמלכא ובגין כד רשים להו קדשא בריך הוא לישראל כל אינון דאתיין מסטרא דא וכל אינון דאתיין מסטרא אחרא ופאה חולקיהון דישראל דכתיב בהו (שם סא) כל רואיהם יפירום כי הם זרע ברך יי. ברך יי ממש ברך יי בכלא:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedushah, Part 2, Section 7

שערי קדושה חלק ב שער ז

The worst two characteristics are: [Anger and pride.] Anger is considered equal to idolatry. In one's anger, he destroys his soul. It is uprooted from him, and departs, and is exchanged for [i.e., he receives] a different, evil soul. Worse than anger, is pride and arrogance, which is considered equal to idolatry, an *asherah* [i.e., a tree of idolatry], an abomination,

המדות היותר חמורות הן שתים. הכעס שקולה בעובד עבודה זרה וטורף נפשו באפו ונעקרת משם והולכת לה ומתחלף בנפש אחרת רעה. למעלה ממנו הגאווה וגסות רוח היא שקולה בעבודה זרה

and the denial of God's existence, and as though one engaged in all the forbidden relationships. His dust will not be awakened at the resurrection of the dead. With regard to punishment for a negative commandment, there are those which are simple prohibitions, for which flogging is not given, such as a negative commandment that does not involve an action, or which is connected to a [rectifying] positive commandment, and so on. Worse than these, are those [negative commandments] for which flogging is given and these two categories, as well as the non-performance of any positive commandment except for the two severe ones mentioned above, all of these are called light sins. Any of the severe positive commandments, as we previously mentioned, as well as any negative commandment except for these two categories mentioned above, are all called severe sins. They have many levels, namely: all those for which one deserves *karat*, death by the hand of Heaven, or capital punishment. Not taking God's Name in vain, even though it is not punishable by *karat*, from a certain standpoint is gravest of all, because punishment is exacted from the perpetrator, from his family, and from the whole world, even from someone who was not capable of preventing it. Concerning the desecration of God's Name and what is considered a desecration of God's Name: Rav said, "I, for example — if I were to buy meat and not pay immediately." Rabbi Yochanan said, "I, for example — if I were to walk four cubits without Torah and *tefillin* because I felt ill, and whoever saw did not know that it was due to illness and learned from me to be lax about Torah and *tefillin*." Rabbi Yannai said, "If he did anything which causes his friends to be embarrassed to be seen talking to him, because it gives them a bad reputation." Abaye said, "Like that which was taught: 'Love the Lord your God' (Deuteronomy 6:5) — that the name of Heaven be beloved because of you. That one should study Scripture and Mishnah ... and his business dealings be honest and he speak gently with other people. But if his business dealings are not honest ... the name of Heaven is desecrated through him."

וּבְאִשְׁרָה וּכְתוּעָבָה וּכְכוֹפֵר בְּעִקְרָה וּבְאִילוֹ גְלוּהוּ כָּל הָעֲרִיּוֹת כֻּלָּן וְאִין עֲפָרוּ נִנְעַר בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים. וְאִמְנָם בְּעוֹנֵשׁ מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה יֵשׁ מֵהֶם בְּאִסּוּר לֹא וְאִין לֹקֵין עֲלֵיהֶם כְּגוֹן לֹא שְׂאִין בּוּ מַעֲשֶׂה וְשִׁנְתַק לַעֲשֶׂה וְכוּ'. לְמַעֲלָה מִהֵן אוֹתָן שְׁלֹקֵין עֲלֵיהֶם וְשִׁתִּי חֲלוּקוֹת אֵלּוּ וְכֵן בִּישׁוּל כָּל מִצְוֹת עֲשֶׂה זוּלַת הַחֲמוּרוֹת הַנּוֹפֵר לַעֲלִי כֻּלָּן נִקְרָאִים עֲבִירוֹת קְלוֹת וְכָל מִצְוֹת עֲשֶׂה הַחֲמוּרוֹת הַנּוֹפֵר לַעֲלִי וְכֵן כָּל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה זוּלַת שְׁתֵּי אֵלּוּ הַחֲלוּקוֹת הַנּוֹפֵרִים כֻּלָּן נִקְרָאִים עֲבִירוֹת הַחֲמוּרוֹת וְיֵשׁ בָּהֶם מִדְּרִיגוֹת וְאֵלּוּ הֵן כָּל חֲיִיבֵי כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בְּיַדֵּי שְׁמַיִם וּמִיתוֹת בֵּית דִּין וְלֹא תִשָּׂא וְגוֹמֵר לְשׂוֹא אִף עַל פִּי שְׂאִין בּוּ כִּרְת. בְּבַחֲינָה אַחַת חֲמוּר מְכַלֵּן כִּי נִפְרָעִין מִמֶּנּוּ וּמִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וּמִכָּל הָעוֹלָם אֲפִילוֹ מִמִּי שְׂאִין בִּידוֹ לְמַחֹת וְעַנִּין חֲלוּל ה' וְעַד הֵיכֵן תְּכַלִּית חֲלוּל ה' אָמַר רַב כְּגוֹן אֲנָא אִי שְׁקִילְנָא בְּשָׂרָא וְלֹא יְהִיבְנָא דְמִי לְאַלְתֵּר. רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר כְּגוֹן אֲנָא אִי מִסְגִּינָא אַרְבַּע אַמּוֹת בְּלֹא תוֹרָה וְתַפִּילִין מִשׁוּם חוּלְשָׂא וּמֵאֵן דְּחֹזִי לֹא יָדַע דְּהוּי מִשׁוּם חוּלְשָׂא וְלִמַּד מִמֶּנִּי לְהַתְּבַטֵּל מִתּוֹרָה וְתַפִּילִין. רַבִּי יְנָאִי אוֹמֵר כָּל שְׁחִבְרִיו מִתְּבִישִׁין מִמֶּנּוּ מִפְּנֵי שֵׁם רַע שְׂיִצָּא עֲלָיו. אֲבַיִי אָמַר כְּדַתְנִינָא (דְּבַרִּים ז') וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ שְׂיֵהָא שֵׁם שְׁמַיִם מִתְּאַהֵב עַל יָדֶךָ שְׂיֵהָא קוֹרָא וְשׁוֹנָה וְכוּ' וּמִשָּׂאוֹ וּמִתְּנֹה בְּאִמּוּנָה וְדַבּוּרוֹ כְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת וְאִם אִין מִשָּׂאוֹ וְכוּ' שֵׁם שְׁמַיִם מִתְּחַלֵּל עַל יָדוֹ:

Practical Law:

Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 3

(1) If two people want to bring a peace-offering or a burnt-offering in partnership, they may do so, either as a vow or as a voluntary offering. Even bird [sacrifices] may be brought in partnership. (2) Both men and women, or slaves, may bring any [type of] sacrifice. But from non-Jews we only accept [olot] burnt-offerings. As it says, “And from the hand of a foreigner you must not bring the bread of your God.” (Leviticus 22:25) Even a burnt-offering of a bird is accepted from a non-Jew, even though he worships idols. But we do not accept from them [shelamim] peace-offerings, [menachot] meal-offerings, [chataot] sin-offerings, or [ashamot] guilt-offerings. Similarly, we do not accept from non-Jews, those burnt-offerings that do not come for a vow or as a voluntary offering,

such as the burnt-offering of a woman after childbirth and other burnt-offerings, since they do not come because of a vow or as a voluntary offering. (3) If a non-Jew brings a peace-offering, it is sacrificed as a burnt-offering, because a non-Jew's intention is for Heaven [i.e., that his sacrifice be given only to God by being burned on the altar, and not that any of its parts be eaten]. If he vows a peace-offering and gives it to a Jew with the specification that it should atone for the Jew, Jews eat [of] it as [is the case of] the peace-offering of a Jew. So too, if he gives it to a priest, the priest eats [of] it.

הלכה

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ג

א שְׁנַיִם שָׂרְצוּ לְהֵבִיא שְׁלָמִים אוֹ עוֹלָה בְּשִׁתְּפוּת מְבִיאִין בֵּין בְּנֵדָר בֵּין בְּנִדְבָה וְאִפְּלוּ עוֹף יְבִיא בְּשִׁתְּפוּת: ב וְאֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים אוֹ עֲבָדִים מְבִיאִין כָּל הַקְּרָבָנוֹת אֲבָל הַנְּכָרִים אֵין מְקַבְּלִין מִהֶן אֲלָא עוֹלוֹת בְּלֶבֶד שְׁנֵאמַר (ויקרא כב) וּמִיד בֵּן נֶכֶר לֹא תִקְרִיבוּ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם. אִפְּלוּ עוֹלֹת הָעוֹף מְקַבְּלִין מִן הַנְּכָרִי אִף עַל פִּי שְׁהוּא עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה אֲבָל אֵין מְקַבְּלִין מִהֶן שְׁלָמִים וְלֹא מִנְחוֹת וְלֹא חֲטָאוֹת וְאִשְׁמוֹת וְכֵן עוֹלוֹת שְׂאִינָן בְּאוֹת בְּנֵדָר וְנִדְבָה אֵין מְקַבְּלִין אוֹתָן מִן הַנְּכָרִים כְּגוֹן עוֹלֹת יוֹלָדֹת וְכִיּוֹצֵא בָּהּ מֵעוֹלוֹת שְׂאִין בְּאוֹת מִשׁוּם נֶדֶר וְלֹא מִשׁוּם נִדְבָה: ג נְכָרִי שֶׁהֵבִיא שְׁלָמִים מִקְרִיבִין אוֹתָן עוֹלוֹת שֶׁהַנְּכָרִי לְבוֹ לְשָׁמִים נֶדֶר שְׁלָמִים וְנִתְּנָם לְיִשְׂרָאֵל עַל מְנַת שִׁיתְּכַפֵּר בְּהֵן הַיִּשְׂרָאֵל אוֹכְלִין אוֹתָן הַיִּשְׂרָאֵלִים כְּשִׁלְּמֵי יִשְׂרָאֵל. וְכֵן אִם נִתְּנָן לַכֹּהֵן כֹּהֵן אוֹכְלִין:

SHEMINI FOR THURSDAY

TORAH

שמיני ליום חמישי

תורה

כיוון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כב וַאֲרַם אֶהְרֹן יָת יְדוּהִי עַל עֲמָא וּבְרַכְנוֹן וְנַחַת מְלִמְעַבְד חֲטָאָתָא וְעֵלְתָא וְנִכְסַת

כב וַיִּשָּׂא אֶהְרֹן אֶת־יָדָיו אֶל־הָעָם וַיְבָרְכֵם וַיִּרְדַּ מֵעֵשֶׂת הַחֲטָאֹת וְהָעֹלָה וְהַשְּׁלָמִים:

(22) And Aharon lifted up his hands towards the people and blessed them. He then went down from servicing the sin-offering, the burnt-offering and

RASHI

רש"י

(22) **And blessed them** — with the [formula of the] priestly blessing, namely (see Numbers 6:22-27): יְבָרְכְךָ — “May [the Lord] bless you” ... יֵאָר — “May [the Lord] make His